

Не е ли настъпило време да станеш мюсюлманин?

ألم بأن لك أن تكون مسلماً باللغة البلغارية

ПИСАТЕЛ:

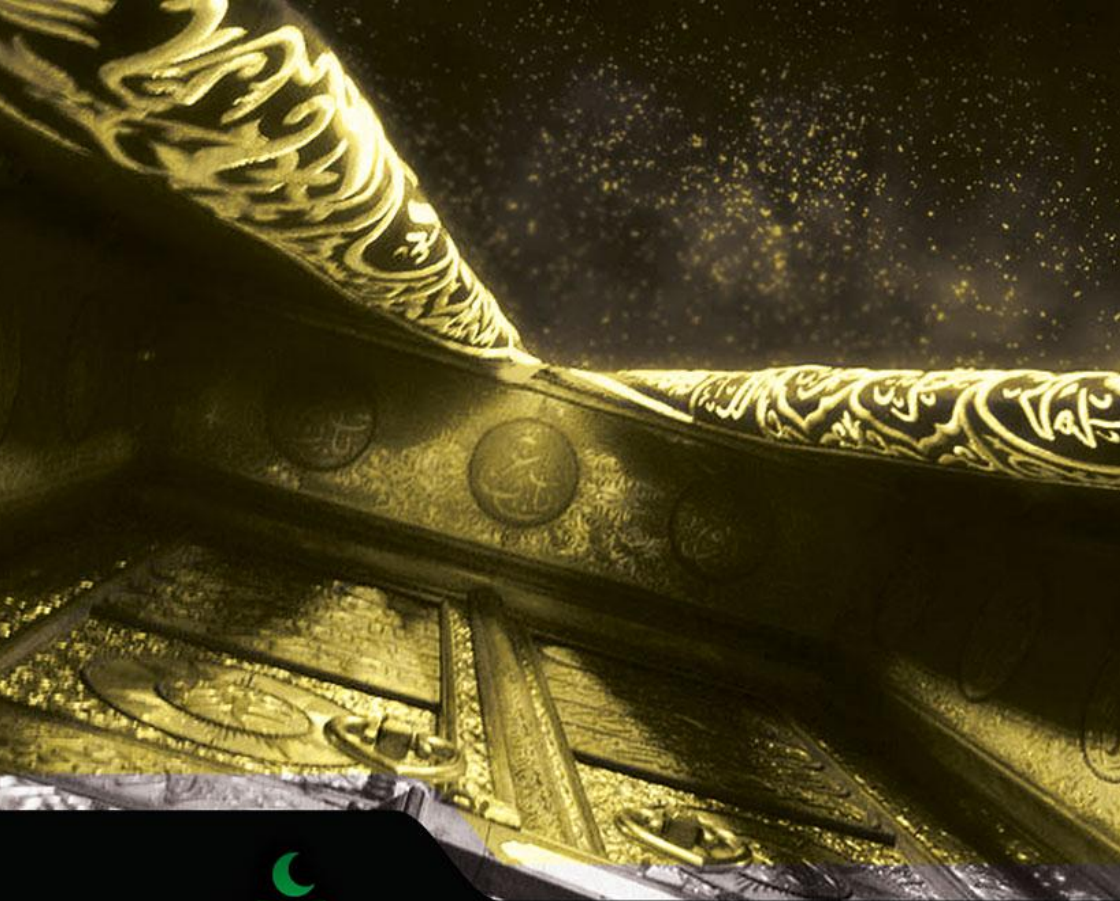
Абду Ер-Рахман бин Абд Ел-Керим Еш-Шиха

د. عبد الرحمن بن عبد الكريم الشيبه

ПРЕВОДАЧ

EUROPEAN ISLAMIC RESEARCH CENTER (EIRC)

المركز الأوروبي للدراسات الإسلامية

ISLAMILAND

GROW GOODNESS BY YOUR HAND

EXPLORE ISLAM IN ALL LANGUAGES

WWW.ISLAMLAND.COM

Симето на Аллах, Всемилостивия, Милосърдния!

Слава на Аллах и мир, и благослов на Мухаммед - Пратеника на Аллах, на неговото семейство и неговите сподвижници!

Уважаеми читателю!

Положих усилия да събера в тази книжка накратко една част от характерните черти на Исляма, за да бъде тя ключ за онези, които търсят и изследват истината. Тази истина, която, ако бъде опозната от немюсюлманите, ще ги накара да я приемат. Но за да достигнат до нея, то има няколко условия:

- Искрено намерение да се намери истината, да се опознае и да се последва, а не да се порицава и да се търсят недостатъци в нея. Наистина Пречистият и Всевишен Аллах лично се е заел да напъти към истината и да утвърди върху нея онзи, който желае да се запознае с нея и е искрен в това. Това се случва, полагайки сладост в душата му, разтваряйки гърдите му да приеме тази истина и насочвайки го към нея. Затова Той казва:

„И когото Аллах поиска да напъти, разтваря Той гърдите му за Исляма, а когото поиска да остави в заблуда, прави гърдите му тесни, свити, сякаш се издига към небето. Така Аллах отрежда скверността за онези, които не вярват.“ (сура ель-Ен‘ам: 125)

- Искрена и постоянна молба (*дуа*), отправена към Единствения Аллах, да напъти човека към истината и да го улесни да приеме тази истина след като се запознае с нея. Всевишният Аллах казва:

„Хората бяха една общност и Аллах изпрати пророците - благовестители и предупредители, и заедно с тях низпосла Книгата с истината, за да отсъди между хората за онова, по което бяха в разногласие. А поради злобата помежду им изпаднаха в разногласие за нея само онези, на които тя бе дадена, след като ясните знаци бяха дошли при тях. И поведе Аллах вярващите към онова от истината, по което бяха в разногласие, с Неговото позволение. Аллах води когото пожелае към правия път.“ (ель-Бакара: 213)

- Изоставяне на религиозния фанатизъм и сляпото следване на религията на предците. Следване, което е без знание, напътствие, прозрение и четене на книги, които да запознаят човека с Исляма рационално и научно. Това следване се основава единствено на религиозни чувства и нагласи, базирани на наследствени интелектуални мисли. Всевишният Аллах казва:

„И когато им се каже: “Следвайте онова, което Аллах е низпослал!” казват: “Не, ще следваме онова, с което заварихме предците си!” Ала нима и ако техните предци не са проумели нищо и не са били напътени?“ (сура ель-Бакара: 170)

Това, което е задължително да се знае от търсеция истината немюсюлманин, е, че Ислямът не е само за арабите, а е за целия свят. Затова в Исляма няма расизъм и онзи, който е повярвал в него и го прилага, е мюсюлманин, дори ако се намира на най-отдалеченото място на земята, и без значение дали е чернокож или белокож. А ако не е повярвал в него и не го прилага, той не е мюсюлманин, дори ако е от потомците на Пратеника на Исляма Мухаммед (Аллах да го благослови и с мир да го дари). Ето ви примера с Билял ибн

Раббах (Аллах да е доволен от него), който е бил муеззинът¹ на Пратеника (Аллах да го благослови и с мир да го дари), въпреки че е бил черен етиопски роб, и също примерите с ромея Сухейб и персиеца Селман. Също така Ислямът не е само за Мекка и Медина или само за Арабския полуостров, а е за всяка една страна, която го желае. И онази страна, която приеме Исляма, се счита за мюсюлманска, дори ако се намира в гъстите гори на Африка.

- Приемане на Исляма и изграждане на мнение за него като начин на живот и цялостен закон, а не като действия на определени хора или държави, защото има много течения и държави, които се причисляват към Исляма, но нямат нищо общо с него. Именно тези течения и държави обезобразяват правилния Ислям и така прогонват и възпират немюсюлманите от него. Това е в резултат на техните погрешни убеждения, дела, взаимоотношения и изказвания. Точно тези неща не се приемат от разумния човек, природно заложеното качество у него и съвременната общност, но за съжаление тези техни изказвания, дела, убеждения, качества и взаимоотношения се приписват на Исляма, макар той да е далеч от тях. Затова нека знаем, че всяко убеждение и действие, което противоречи на природата на човека, неговия разум, извисения му усет и онова, което е при мюсюлманите, няма нищо общо с Исляма. Наистина Ислямът е единобожие, което е пречистено от съдружаване, и затова в богослуженията му няма показност. Той е добро поведение, което е далеч от всякакъв вид безнравственост; той е подреден живот, който е далеч от бъркотия; и той е яснота, която е далеч от недоумения. Но нека знаем, че мюсюлманите се степенуват в черпенето на информация за

¹ Муеззин – човек, който призовава за молитвата *намаз*, четейки *езан*.

Исляма и в прилагането му - затова някои от тях знаят и вършат повече неща от тази религия, а други - не. Аллах ни пояснява това в следното знамение:

„После оставихме Книгата в наследство на онези, които Ние избрахме сред Нашите раби. Някои от тях сами угнетяват себе си, други са умерени, а трети изпреварват в добрините с позволението на Аллах. Това е великата благодат.“ (сура Фатир: 32)

(Избраните, на които е оставена в наследство Книгата, са сподвижниците на Мухаммад и техните последователи, т.е. избраните сред общността - получилите знание. Да угнетяват себе си означава да пренебрегват извършването на делата, предписани от Корана. Умерени са онези, които постъпват съгласно Корана, а изпреварващите в добрините са онези, които следват напътствията на Корана и насочват и другите хора към тях.)

- Да се черпи информация за Исляма чрез правилно търсене и проучване от достоверни източници, а не от несправедливите медии или от личности, които са враждебно

настроени към него. Затова е задължение на онзи, който желае да се запознае с Исляма, да използва достоверните му източници и първоначалните му извори - Свещения Коран и суннета на Пратеника (Аллах да го благослови и с мир да го дари), а след това единодушието на мюсюлманската общост. Пратеника (Аллах да го благослови и с мир да го дари) казва: **„Оставих ви две неща. Докато се придържате към тях, не ще се заблудите – това са Книгата на Аллах и моят суннет“** (Хасен) *(Бел. на преводача: суннет са думите, делата и онова, което е потвърдил Мухаммед (Аллах да го благослови и с мир да го дари))*

- Всеки човек търси най-пълното и най-доброто за себе си в този земен живот и това е природата, заложена от Аллах в човешката душа. Той достига до него посредством възприятията си за това кое е по-добро и по-подходящо за него, съпоставяйки го с останалите неща. Така трябва да бъде и при търсенето на най-превъзходната и най-пълна религия, чрез която се постига щастие за човешкия дух, спокойствие за душата, здраве и мир за тялото, разума, семейството, честта и богатството. Това не може да се постигне, освен чрез внимателно и задълбочено четене и правилна преценка, без прибързване със заключенията и вземането на решение, защото решението се взема лично от човека.

- Бъди убеден, че съдбовният въпрос касае живота след смъртта. Тогава човек ще бъде или в Дженнета, който е с ширина колкото небесата и земята и е подготвен за богобоязливите, или в пламтящия Огън, горивото на който са хората и камъните. Него го пазят сурови и строги меляикета, които не нарушават повелята на Аллах и вършат онова, което им е повелено. Всевишният Аллах казва: **„Така разкрихме на теб Коран на арабски, за да предупредиш Майката на градовете [Мека] и онези около нея, и да предупредиш за Деня на сбора, в който няма съмнение. Някои - в Дженнета, други - в Пламъците...“** (сура еш-Шура: 8)

Моля Аллах да дари със сполука и благоразумие всеки, който чете тази книга, и да му разтвори гърдите да приеме и последва истинското слово.

Абду Ер-Рахман бин Абд Ел-Керим Еш-Шиха

Какво е Ислямът?

Ислямът означава напълно да се отдадеш на Аллах, а това се постига чрез следване и извършване на онова, което Пречистият и Всевишен Аллах изисква от теб: да обожаваш единствено Него и да страниш от съдружаването с Него, да следваш Неговите повели и да страниш от Неговите забрани. Ислямът е постоянна връзка между раба и неговия Господар, чрез която той пет пъти в денонощието се свързва със Създателя, изпълнявайки задължителната молитва *намаз*. Също така, рабът е постоянно свързан с Господаря си чрез споменаването на Аллах *зикр* и зова *дуа*, отправян към Него – слова, които човекът изрича по време на ежедневната си работа и чрез които се заздравява тази връзка. Последната се засилва още повече, когато човекът споменава Аллах при хранене, след хранене, при влизане и излизане от тоалетната, при влизане и излизане от дома, при заспиване и събуждане, преди и след обредното измиване *абдест*, при полов контакт, при качване на превозно средство и т.н. Ето това е животът на мюсюлманина - целият е посветен на Аллах и пряко свързан с Него. Всевишният Аллах казва:

„Кажи: “Моята молитва и моето богослужение, и моят живот, и моята смърт са за Аллах, Господа на световите.”
(сура ель-Ен‘ам: 162)

Някои от характерните черти на Исляма

Имайки в предвид, че религията Ислям е последната небесна религия от религиите, които Аллах е низпослал на хората, то той трябва да има отличителни черти, които да го отличават, и трябва да бъде валиден и приложим във всяко едно време и място, докато настъпи краят на света. Нима това не е единствената религия, която е валидна и се признава при Аллах?! Всевишният Аллах казва: „**А който търси друга религия освен Исляма, тя не ще му се приеме и в отвъдния живот той е от губещите.**“ (сура Али Имран: 85)

Част от характерните черти на Исляма са:

1. Фитра - заложеното по рождение качество на единобожие във всеки един човек.

Ислямът е религията на заложеното по рождение качество на единобожие, което Аллах е вложил във всеки човек и което кара човека да мисли, че Бог съществува и че Той е онзи, който го е сътворил. Чрез това качество човекът може да достигне до Исляма и да се запознае с него, размишлявайки върху благата, с които Аллах е дарил него и тази планета Земя, която го води към това качество. Всевишният Аллах казва: „**И обърни своето лице към религията - правоверен, към природата, според която Аллах е създал хората! Религията на Аллах е неизменна. Тя е правата вяра. Ала повечето хора не разбират.**“ (сура ер-Рум: 30)

Това е природата, която е основата на всички създания. За съжаление, върху тази природа на единобожие, според която Аллах е създал хората, оказват влияние различни фактори,

които я променят и отклоняват от правилната посока на движение, като по този начин човек изпада в заблуда и започва да съдружава с Аллах, обожавайки други освен Него и отричайки съществуването Му. Пратеника на Аллах (Аллах да го благослови и с мир да го дари) е казал: **„Няма дете, което да не се е родило според природно заложеното качество от Аллах на единобожие. След това неговите родители го правят християнин, еврейн или огнепоклонник.“** (Бухари и Муслим) *(т.е. всяко дете се ражда, предразположено към единобожието, описано както от предишните пратеници, така и от Исляма, но в следствие това качество се заличава, защото детето започва да следва религията на родителите си.)*

2. Уахданийех - вярата в един Бог.

Ислямът е единствената религия, изградена върху единобожие и искреност; религия, която повелява да се обожават единствено Аллах и забранява да се обожават друг заедно с Него. Това е единобожието, което изгражда директна връзка между Аллах и Неговите раби, а тя се основава на вярата единствено в Аллах и прибягването единствено до Него при търсене на помощ, опрощение и задоволяване на нуждите. Тази връзка е директна и в нея няма посредници. По този начин Ислямът разрушава всяко посредничество между Аллах и Неговите раби и строго порицава съдружаващите, които вземат за посредници създанията на Аллах. Нима Всевишният Аллах не ни извествява за тях, казвайки:

„Единствено Аллах е достоен за чистата религия. А които приемат покровители вместо Него, казват: “Служим на тях само за да ни приближават още повече до Аллах.” (ез-Зумар: 3)

Това единобожие се изразява с думите „**ля иляхе илляллах**“, които означават „**няма друг истински Бог, достоен да се обожават с искреност, освен Аллах**“. Тези думи са ключът за приемане на Исляма и те са причината, заради която Аллах е създал всички създания, Дженнета и Джехеннема. Това са словата, към които са призовавали всички пратеници и пейгамбери от Нух до последния Мухаммед (Аллах да го благослови и с мир да го дари). Всевишният Аллах казва: „**И на всеки пратеник, когото Ние пратихме преди теб, дадохме откровението: “Няма друг бог освен Мен! Служете [единствено] на Мен!”** (ель-Енбия: 25)

Тези думи на единобожие означават:

- Единство в божествеността на Аллах - това значи да се отрекат всички измислени божества и да се потвърди истинската божественост на Всевишния Аллах, като се обожават единствено Той и не се съдружава с Него никого и нищо. Всевишният Аллах казва:

„Това е Аллах, вашият Господ! Няма друг бог освен Него Твореца на всяко нещо. На Него служете! Той се разпорежда с всяко нещо.“ (ель-Ен‘ам: 102)

- Единство в господството на Аллах - това означава пълна убеденост, че Аллах е Господарят, Владетелят, Създателят на всяко нещо, Онзи, Който дарява препитанието, Съживяващия и Умъртвяващия, и Онзи, Който ще съживи хората след смъртта им за равносметка в Съдния ден. Няма създател, владетел и друг който да се разпорежда с всички създания, освен Аллах. Затова не се позволява да се узаконяват различни видове обожаване (*убадет*) и да се поставят религиозни постановления от отделни лица или общности, и не се позволява друг освен

Единствения Аллах да позволява и забранява дадени неща.
Той казва:

„Той е Вечноживия. Няма друг Бог освен Него, затова Него зовете, предани Нему в религията! Слава на Аллах, Господа на световете!“ (Гафир: 65)

- Единство в имената и качествата на Всевишния Аллах - това означава убеденост, че Аллах притежава всички съвършени имена и качества, с които описва Себе Си в Корана или Го описва Пратеника (Аллах да го благослови и с мир да го дари) в преданията. Човек трябва да бъде убеден, че в тях не се съдържат недостатъци, умаляване, оприличаване или уподобяване. Всевишният Аллах казва:

„Твореца на небесата и на земята. Създаде Той за вас съпруги от самите вас и от добитъка - чифтове. Така Той ви множи. Няма подобен Нему. Той е Всечуващия, Всезрящия.“ (еш- Шура: 11)

3. Убудийех – обожаване.

Аллах е създал хората с единствената цел да обожават единствено Него. За това Той ни извествява в сура ез-Зарийят, знамение 56, казвайки: **“Сътворих Аз джиновете и хората единствено за да Ми служат.”** Без съмнение нуждата при човека от обожаване (*ибадет*) е природно заложена. Подобно на тялото, което има нужда да се храни и пои, за да се запази и да остане живо, така и душата има нужда да обожава, за да бъде спокойна и смирена. Това е очевидно при всеки един човек, без изключение. Няма човек, който да не обожава определено нещо, да не търси от него помощ и да не чувства успокоение и смиреност при поклонението пред него. И така от първия човек Адем (Аллах да е доволен от него) до Нух (Аллах да е доволен от

него) хората обожавали единствено Аллах, но шейтанът ги отклонил от единобожието, подстрекавайки ги да съдружават с Аллах и да обожават идоли. Това било началото на съдружаването с Аллах, при което се разпространили измислените от хората богове, обожаването на статуи от камъни и дърво, животни и природни дадености. От своя страна, това било причина Аллах да изпрати пратеници, които да разяснят на хората истинската религия и да ги върнат към обожаването на единствения и пречист Аллах, т.е. към убеждението на чистата вяра, основаваща се върху единобожието.

Дори атеистът, който не вярва в съществуването на Аллах – опазил ни Аллах от това! – също обожаваше нещо. Той обожаваше собствените си желания и шейтана, на който се покланя, следвайки неговите нашепвания и желания. Това е най-големият гнет, чрез който човек угнетява себе си и останалите хора около него, защото той живее безцелно, с празна душа в този живот и е постоянно угрижен. А в отвъдното за него ще има пламтящ огън, в който ще гори само злият, отричащият и отвръщащият се от истината. Що се отнася до угнетяването на другите хора от негова страна, това се изразява с необузданите му страсти, които го карат да ги следва, дори ако е за сметка на останалите. По този начин той не спазва никакви принципи и убеждения и за него няма позволено и забранено, грях и възнаграждение. Това е истината, която се крие в следните слова на Аллах: **„Не виждаш ли онзи, който взима за божество своите страсти? И го остави Аллах в заблуда, знаейки, и запечата слуха и сърцето му, и сложи преграда пред погледа му. Кой ще го напъти подир Аллах? Не ще ли се поучите?“** (ель-Джасийех: 23)

Нека се огледаме на световно ниво и ще намерим, че покрай нас има хора, които съдружават с Аллах, обожават други,

освен Аллах, но мюсюлманите се различават, защото те притежават правилното убеждение, което се изразява в това, че те са подчинили душите и страстите си единствено на Аллах и не съдружават с Него нищо и никого. Що се отнася до низпосланото от Аллах до Муса към евреите, то е било изменено и те приели лъжата, че Узейр е син на Аллах. Що се отнася до низпосланото на Иса към християните, то също е било изменено и те приели лъжата, че месията Иса е син на Аллах. Да не говорим за останалите народи, които обожават неща, противоречащи на разума и природно заложеното качество у човека. Без съмнение дори здравите сърца отхвърлят обожаването на идоли, животни и планети. Всевишният Аллах говори истината, като казва: **„Онези, които зове вместо Аллах, са раби, подобни на вас. Призовете ги, нека ви откликнат, ако говорите истината!“** (ель-Еараф: 194)

4. Аклянийех – разумност.

Ислямът е религия, която уважава разума и интелекта. Именно затова голяма част от текстовете в Корана ни призовават и подтикват да мислим и размишляваме: „...нима не проумяват...“, „...нима не размишляват...“, „...нима не знаят...“, „...нима не виждат...“ и т.н. Всевишният Аллах казва:

„На небесата и на земята има знамения за вяращите. И във вашето сътворяване, и в това на тварите, пръснати [по земята], има знамения за хора убедени. И промяната на нощта и деня, и онова, което Аллах изсипва от небето за препитание, и съживява с него земята след нейната смърт, и смяната на ветровете, са знамения за хора проумяващи. (ль-Джасийех: 3-5)

Но наред с това Ислямът поставя ясни граници на размишляването и мисленето на човека по темите, в които има полза, но до които не се достига чрез човешките сетива, като слух, зрение и т.н. Тук се имат предвид нещата от неведомото, за които Аллах ни известява, но ние нямаме способността да достигнем до тях чрез сетивата си. В тези неща човешкият разум няма място, защото няма нужната способност да осъзнае тяхната същност и излишното задълбочаване и размишляване в тях ще бъде безмислено губене на енергия и сили, които накрая ще останат неоправдани. Затова човек не може да достигне до нещата от неведомото, освен чрез онова, което Аллах е низпослал на пратениците. Всевишният Аллах казва: **„Знаещия неведомото. Той на никого не разкрива Своите тайни, освен на онзи пратеник, когото е избрал. И сторва Той пред него и зад него да има [ангели] пазители, за да знае, че са съобщили посланията на своя Господ.“** (ель-Джинн: 26-28)

Всички учения в Исляма усилват все повече здравия и осветен разум, който е убеден в истинността му, годността му за всяко време и място и всеобхватната му полза за всички хора. Повелите и забраните в него са справедливи и в тях липсва какъвто и да е вид гнет или ощетяване. Ислямът не повелява нищо, което да не съдържа в себе си 100% полза или ползата да не надделява, и не възбранява нищо, освен ако то не е лошо за хората и в него да има огромна вреда и малка полза. Това са неща, които са известни на онзи, който размишлява над знаменията на Корана и преданията на Пратеника (Аллах да го благослови и с мир да го дари).

5. Раббанийех – божественост.

Ученията на Исляма са божествени по отношение на убеждението, богослуженията, нравите, поведението и правата. Те са утвърдени и не се променят и заменят. Всевишният Аллах казва:

„Низпослание от Господа на световете. Нима това Слово пренебрегвате?“ (ель-Уакиа: 80-81)

Тази религия не е измислена от хората, които притежават недостатъци, грешат и се влияят от заобикалящите ги среда, култура и наследствени ценности. Всевишният Аллах казва: **„Нима търсят съда от времената на Невежеството? Кой отсъжда по-добре от Аллах - според хора убедени?“** (ель-Маидех: 50)

Ислямът е единствената религия, която не е претърпяла изменения и промени, затова неговите свещени текстове (*Коранът и Суннетът на Пратеника /Аллах да го благослови и с мир да го дари/*) са опазени от изтриване, добавяне и замяна. Източниците на ислямския Шериат (законодателство) са:

1- Свещеният Коран - той е запазен до ден днешен така, както е бил низпослан на Мухаммед (Аллах да го благослови и с мир да го дари), със същите букви, със същите знамения, със същите глави, и не е претърпял каквито и да е било промени, добавки или изтривания. Той се предава от много предавачи, които е невъзможно да са се наговорили, за да излъжат (*мутеуатир*). Те го предават чрез наизустяване или записване. Мюсюлманите полагат всевъзможни усилия да запазят тази свещена книга, да я изучават и преподават на другите, надявайки се да спечелят доброто, за което ги известява Пратеника (Аллах да го благослови и с мир да го дари), казвайки:

„Най- добрият от вас е онзи, който изучава Корана и научава другите на него.“ (Бухари)

Друга причина за запазването на тази книга е това, че наизустяването и четенето ѝ е богослужение (*ибадет*). Пратеника (Аллах да го благослови и с мир да го дари) казва:

„Който прочете една буква от книгата на Аллах, той получава добрина за това. А за тази добрина му се въздават десет като нея. И не казвам, че „Елиф. Лям. Мим.“ е една буква, а „елиф“ е буква, „лям“ е буква и „мим“ е буква.“ (Сахих ель-Джамиа: 6469)

2- Примерът (суннетът) на Пратеника (Аллах да го благослови и с мир да го дари) - това е вторият източник на Исляма, който е пояснение на Свещения Коран и на много от постановленията в Него. Първо, Всевишният Аллах пази този източник от небрежност, измислици, лъжа и добавяне на неща, които не са от него, и след това го пазят и хората, които са доверени и честни. Тези хора са отдали живота и душите си в изучаване на преданията, наследени от Пратеника (Аллах да го благослови и с мир да го дари). Те проучват веригата от предавачи на преданието и текста му, след което го класифицират като достоверно, добро, слабо или измислено. Тези хора са онези, които подбират достоверните и добрите предания от Пратеника (Аллах да го благослови и с мир да го дари) и по този начин ни предпазват от лъжливите и измислени предания.

6. Алемийех – световност.

Ислямът е световна религия, отправена към всички хора, без значение дали са чернокожи или белокожи, араби или с друга националност, и без значение от мястото и времето, в

което живеят. Това е религията, която обединява всички хора без изключение. Тя не ги обединява на базата на раса, език, район, династия, време или място, а ги обединява на базата на ясно и утвърдено убеждение, което помирява сърцата им. И така, всеки, който признае Аллах за негов Господар, Исляма за негова религия и Пратеника Мухаммед (Аллах да го благослови и с мир да го дари) за негов пратеник, той е станал мюсюлманин и се е присъединил към лозунга на Исляма, независимо по кое време и къде се е случило това.

Що се отнася до предишните религии, които са били низпослани преди него, те са били насочени към определени хора и за определено време. По този начин законите и принципите на тези религии касаят само определена група от хора, която живее в определено време. Например Муса (Моисей) е бил изпратен от Аллах само до хората от рода на Израил, а не към цялото човечество. Всевишният Аллах казва: **„И дадохме на Муса Писанието, и го сторихме напътствие за синовете на Израил: “Да не приемате друг покровител освен Мен“** (ель-Исра: 2) И така, след като минало време от изпращането на Муса до потомството на Израил, те се отклонили от пътя на Аллах, който им бил пояснил Муса и се заблудили. След това Аллах изпратил при тях Иса (Исус), за да им поясни истината и за да се върнат към нея. Всевишният Аллах казва: **„И изпратихме по следите им Иса, сина на Мариам, да потвърди Тората, която бе преди него, и му дарихме Евангелието, в което има напътствие и светлина, и е потвърждение на Тората, която бе преди него, и напътствие, и поучение за богобоязливите.“** (ель-Маидех: 46)

След изпращането на Иса минало известно време и Аллах изпратил Мухаммед (Аллах да го благослови и с мир да го

дари) като пратеник до всички джинове и хора и го сторил да бъде последният пратеник, на когото е низпослана последната небесна книга. Всевишният Аллах казва:

„Благословен е Онзи, Който низпосла на Своя раб Разграничаването, за да бъде предупредител за световите“ (сура ель-Фуркан: 1)

Наред с това, че Ислямът е световна религия, той не принуждава хората да стават мюсюлмани, а ги оставя да направят свободен избор. Затова онзи, до когото е достигнала тази религия, има правото да избира дали да я приеме или не. Но Аллах ни пояснява какъв е краят за онзи, който откаже да я приеме за собствена религия и да я последва, казвайки: **„И кажи: “Истината е от вашия Господ. Който желае, да вярва, а който желае, да остане неверник! Ние приготвихме за угнетителите Огъня, загражденията на който ги обкръжават. И ако викнат за помощ, ще им се помогне с вода като разтопен метал, която изпича лицата. Колко гнусно е такова питие и колко лошо място е там за отсядане!“** (ель-Кехф: 29)

7. Умереност и реализъм.

От нещата, които са спомогнали за разпространението на Исляма, са качествата му умереност, реализъм, лесно разбиране и изучаване, и толерантност във взаимоотношенията. Всички тези неща са пояснени от Пратеника на Аллах (Аллах да го благослови и с мир да го дари), който казва: **„Най-обичаното от религията при Аллах е правоверността и улеснението.“** (Бухари)

Неговият подход е да не възлага на човешката душа онова, което не може да понесе от думите или делата. А как да не е така, като тази религия е религията на природно заложените

качества у човека, които в никакъв случай не противоречат с нея. Нещо повече, те вървят заедно - ръка за ръка с нея. Тази религия повелява изпълнението на богослуженията да бъде съобразено с човешките възможности и положения. Всевишният Аллах казва: **„И не ви наложи притеснение в религията“** (сура ель-Хадж: 78)

Това улеснение се изразява в леснината при изпълнението на неговите разпоредби и богослужения. То обхваща всички богослужения и разпоредби, за да може да се премахне притеснението и трудността при всеки един човек и за да може всеки желаещ да прилага и следва тази религия. Всички повели и богослужения в Исляма са съобразени с възможностите и способностите на хората, затова в определени положения - наречени крайни - определени богослужения отпадат за определен човек и за тези положения има специални разпоредби. Всевишният Аллах казва: **„А който е принуден, без да е потисник, нито престъпващ, за него не е грях.“** (ель-Бакара: 173)

От това става ясно, че тази религия е напълно съобразена с хората, защото тя много добре съблюдава техните недостатъци и способности, и въз основа на това се грижи изцяло за тях, като е в пълно съответствие с човешката природа, според която Аллах е създал човека слаб. Той казва:

„Аллах иска да ви облекчи. Човекът бе сътворен слаб.“ (ен-Ниса: 28)

Или накратко, повелите в Исляма са базирани на този божествен подход, който се пояснява от Всевишния Аллах в словата Му:

„Аллах възлага на всяка душа само според силите ѝ. За нея е онова, което е придобила и против нея е онова, което е придобила.“ (ель-Бакара: 286)

Дори този подход се потвърждава в думите на Пратеника на Аллах (Аллах да го благослови и с мир да го дари), който казва: **„Стойте далеч от онова, което съм ви забранил, и вършете колкото можете от онова, което съм ви повелил. Наистина онези преди вас бяха погубени заради многото въпроси и противопоставянето на пейгамберите им.“** (Муслим)

Но нека се знае, че това улеснение и облекчение не означава да се пренебрегват целите на Шериата и религията, затова не се позволява безразсъдното и умишлено извършване и позволяване на забранените (*харам*) неща, нито се позволява забраняването и възпирането на хората от позволените (халал) неща. Също така, не се позволява проявяването на небрежност при прилагането и изпълнението на принципите и повелите му, и не се позволява да се нарушават концепциите и обществения морал на Исляма. Онова, което цели Исляма с толерантността, удобствата и улесненията, е мюсюлманинът да бъде далеч от всеки вид трудност, умора, грях и непокорство, като за това го улеснява по всеки възможен начин. Съпругата на Пратеника (Аллах да го благослови и с мир да го дари) Аиша (Аллах да е доволен от нея) казва: **„Винаги, когато Пратеника на Аллах (Аллах да го благослови и с мир да го дари) трябваше да избере между две неща, той избираше по-лесното от тях, ако то не беше грях; ако ли пък беше грях, той най-много странеше от него.“** (Бухари и Муслим)

8. Пълнота и съвършенство.

Ислямът е съвършена религия, която е изградена от Аллах и е допълнение към предишните писания. По този начин Аллах е изпълнил Своята благодат и е одобрил Исляма да

бъде религията за всички Негови раби. Той казва: „Днес изградих за вас вашата религия и изпълних Своята благодат към вас, и одобрих Исляма за ваша религия.“ (ель-Маидех: 3)

С тази си пълнота Ислямът заменя и анулира всички предишни религии, затова Аллах не приема да бъде обожаван от хората чрез друга религия. Предишните религии били с душевна насоченост и призовавали към това душата да се пречиства, но не обхващали всичко, което е добро за човека на този свят и което да приведе живота му в определен ред. Ислямът е последната и пълна религия, която обхваща всички сфери на човешкия живот - на този и отвъдния свят. Пратеника (Аллах да го благослови и с мир да го дари) ни пояснява тази истина, която гласи, че религията при Аллах е една и че тя е тази, с която Аллах е изпратил всички пратеници. Тази религия се допълва с изпращането на всеки следващ пратеник, първия от които е Нух (aleyхисселям), та чак до последния Мухаммед (Аллах да го благослови и с мир да го дари). Така Аллах е издигнал последния Пратеник Мухаммед, за да бъде той човекът, чрез когото Той да изгради напълно религията. Любимият ни Пратеник (Аллах да го благослови и с мир да го дари) е казал:

„Моят пример и примерът с предишните пейгамбери е като примера с един човек, който е построил къща в най-красив и прелестен вид, но в един от ъглите на къщата липсвало една тухла. Това накарало хората да обикалят около къщата учудени и да казват: „Де да беше поставена и тази тухла!“ Пратеника е казал: „Аз съм тази тухла и аз съм последният пейгамбер.“ (Бухари и Муслим)

Вземайки предвид тази пълнота и съвършеност, Всевишният Аллах лично се е заел да опази тази религия и

последователите ѝ, докато настъпи краят на света. Ето това я различава от предишните писания и постановления, които Аллах бил поверил на хората, а не се е бил заел лично да ги пази, защото те били валидни само за определено време и място. Затова Той казва:

„Наистина Ние низпослахме Напомнянето и Ние непременно ще го пазим.“ (ель-Хиджр: 9)

9. Прозрачност и яснота.

Ислямът е религия на яснотата, от която отсъства всякакъв вид неяснота и двусмисленост. С това се описва първият източник в Исляма - Свещеният Коран, който е ясно разяснение и напътствие за хората. Той е явен аргумент за всички хора и това се разбира от неговата прозрачност и яснота. Всевишният Аллах казва: **„При вас дойде от Аллах светлина и ясно Писание.“** (ель-Маидех: 15)

Затова всеки човек има право да пита за нещата, които са неясни за него и които не може да разбере, представяйки въпросите си пред вещи хора. Ислямът не е „Вярвай, без да питаш!“ (т.е. няма нищо, което да те възпре да питаш), но наред с това той не позволява да се дава отговор на въпрос, касаещ религията от когото и да е било, а това е позволено само на хората, които са се отдали на религиозното знание и са специалисти в него. Медицината е за медиците, инженерството е за инженерите, а науката за религията е при ислямските учени, които Аллах е издигнал, за да пояснят неясните неща на хората в дадено време и затова само от тях трябва да се търси отговор за нещата, касаещи религията. Всевишният Аллах казва:

„ И преди теб изпращаме само мъже, на които давахме откровение - питайте хората на Писанието, ако вие не сте узнали.“ (ен-Нехл: 43)

Без съмнение в Исляма няма неясни неща, в които да сме задължени да вярваме, но за които да е забранено да питаме, освен за нещата от неведомото, които нашият Господар не ни е пояснил, понеже ние сме с ограничен разум и ум и не можем да ги осмислим и осъзнаем. Оттук идва и ползата да се вярва в неведомото, което е истинско изпитание за вярващия и чрез което се различават вярващите от неверниците. Именно онези, които вярват в неведомото, Аллах ги издига, казвайки:

„ Елиф. Лям. Мим. Тази Книга - без съмнение в нея - е напътствие за богобоязливите, които вярват в неведомото и отслужват молитвата, и раздават от онова, което сме им дали за препитание, и които вярват в низпосланото на теб и в низпосланото преди теб, и в отвъдния живот са убедени. Тези са напътени от своя Господ и тези са сполучилите.“ (сура ель-Бакара: 8)

10. Позитивност.

Шериатът в Исляма и прилагането му са изцяло положителни неща, които са далеч от негативизма и отрицателните качества, обхващащи обществото и обектите около него. Той е религия, която е напълно отворена за всеки един и повеляваща добротворство и благосклонност към всекиго. Затова не е достатъчно мюсюлманинът да е праведен сам за себе си, а той трябва да бъде праведен и за другите, като бъде комуникативен с обществото, в което живее, и като разпространява доброто сред тях. По този

начин той ще научи на знание невежия, ще бъде причина заблудилия се да се върне към напътствието, повелявайки му одобреното и възбранявайки му порицаното по подходящ начин, и призовавайки към обожаването на Единствения Аллах и единобожието. Всевишният Аллах казва: **„И нека сред вас има общност, която зове към благо и повелява одобряването, и възбранява порицаването! Тези са сполучилите.“** (Али Имран: 104)

Нещо повече, Ислямът е сторил добротворството и благосклонността да бъдат от нещата, чрез които се постига пълнота в обожаването. Това ясно се пояснява в думите на Пратеника (Аллах да го благослови и с мир да го дари), който казва: **„Обичай за хората онова, което обичаш за себе си, за да бъдеш мюсюлманин.“** (Ес-Сахихах: 930)

И за да се приложи този позитивизъм и да бъдат насърчени хората към него, Ислямът определя като превъзходен онзи, който го разпространява. Затова Пратеника (Аллах да го благослови и с мир да го дари) казва: **„Който призовава към напътствие (всяко нещо, одобрено от Исляма), за него ще има награда като наградата на последвалите го, без да бъде намалена наградата на последвалите го с нищо. А който призовава към заблуда (всяко нещо, забранено от Исляма), за него ще има същия грях като греха на последвалите го, без да бъде намален греха на последвалите го с нищо.“** (Муслим: 2674)

11. Стабилност и развитие.

Ислямът е религията, която е годна за всяко време и място. Ето защо в него се съдържат основни принципи и правила, които са строго определени и не се променят или заменят с

течение на времето или смяна на мястото. Тези принципи и правила са пряко свързани с убеждението (*акида*) и богослужението (*ибадет*), като молитвата *намаз*, броя на *ракятите* в нея, времената ѝ, стойността на *зекята* и правилата му, говеенето и всичко, свързано с него, извършването на поклонението *хадж* и разпоредбите в него и т.н. Що се отнася до онова, което възниква тепърва у дадено общество, то се съпоставя със Свещения Коран; ако в него не се намери отговор, тогава се прибягва до суннета на Пратеника (Аллах да го благослови и с мир да го дари); а ако и в него не се намери подобен случай, тогава идва ред на учените и набожни хора в религията, които Аллах е издигнал със знание в даденото време. Те трябва да положат труд и да издадат становище (*фетва*) по този въпрос, което да бъде съобразено с всеобщата полза, времето и положението на обществото. Това се постига чрез техния задълбочен поглед върху Свещения Коран, суннета на Пратеника (Аллах да го благослови и с мир да го дари) и общите правила на Шериата, извлечени от Корана и суннета, като чрез това се цели да бъде издадено становище, което е в полза на всички хора и не е в противоречие с източниците в Исляма (Корана и суннета). Ето така Аллах е сторил Исляма да бъде годен и приложим във всяко време и на всяко място, бидейки в съответствие с изискванията и нуждите на всяко общество.

12. Интегративност!

Ислямът се отзовава на всички човешки, душевни и телесни нужди, придружен с учудващ баланс, който е далеч от всякакъв вид противоречие и несъвместимост. Всевишният Аллах казва:

„И чрез онова, което Аллах ти е дал, се стреми към отвъдния дом, и не забравяй своя дял от земния живот, и върши добро, както Аллах ти е сторил добро! И не се стреми към развала по земята! Аллах не обича сеещите развала.” (ель-Касас: 7)

Погледът на Исляма към човешката душа се съдържа в това, че Аллах я е създал и изпратил на земята, за да го обожава и да прилага Неговите повели и забрани. И без съмнение тази душа има силна нужда от здраво и оформено тяло, чрез което да изпълнява онова, което Аллах ѝ е повелил, вършейки предписаните богослужения и отдавайки правата на всекиго, стараяйки се да бъде градивна личност на тази земя, на която е наследник. Всевишният Аллах казва: **„Той е Онзи, Който ви стори наследници на земята и въздигна по степени някои от вас над други, за да ви изпита в онова, което ви е дарил. Твоят Господ е бърз в наказанието. Той е опрощаващ, милосърден.“** (ель-Ен‘аам: 165)

Затова тази религия строго осъжда монашеството и пълното отдаване на богослуженията чрез цялостното отдръпване от земния живот и позволените (*халал*) наслади в него, които Аллах е създал за рабите Си. В тази връзка Всевишният Аллах казва: **„Кажи: “Кой възбрани украсата на Аллах, която Той създаде за Своите раби, и благата от препитанието?” Кажи: “В Деня на възкресението те ще са всецяло за онези, които вярват през земния живот.” Така разясняваме знаменията за хора знаещи.“** (ель-Еараф: 32)

И противно на това, Ислямът не е религия, която изцяло се отдава на земния живот и страстите в него, без да ги привежда в определен ред. Той е религията на умереността, която съчетава по един прекрасен начин земния живот с

религията, и по този начин нито едно от двете неща не надделява над другото. Тази религия ни повелява да бъдем умерени към нашите души и тела. Тя повелява на мюсюлманина, когато се увлече по земния живот, да си припомни за душевните нужди, които са пряко свързани с богослуженията, заповядани от Всевишния Аллах. Той казва: **„О, вярващи, щом се призове за молитвата в петъчния ден, устремете се към споменаването на Аллах и оставете търговията! Това е най-доброто за вас, ако знаете.“** (ель-Джумуах: 9)

И когато той се увлече само по отвъдното, и се отдаде само на богослужения, тя му повелява да си припомни за материалните нужди на земния живот, като го подтиква да припечелва и търси препитание, за да може да преживява и да отгледа праведни деца. В тази насока Всевишният Аллах казва: **„И щом молитвата завърши, разпръснете се по земята и търсете благодат от Аллах, и често споменавайте Аллах, за да сполучите!“** (ель-Джумуах: 10)

Затова Ислямът хвали онзи, който съумее да създаде баланс между земното и отвъдното. Всевишният Аллах казва за него: **„...хора, които нито търговия, нито продажба ги отвлича от споменаването на Аллах и от отслужването на молитвата намаз и даването на милостинята закят. Страхуват се от Деня, в който ще се преобърнат сърцата и очите“** (ен-Нур: 37)

Ето по този начин Ислямът се грижи едновременно за опазване на душата и тялото, отдавайки правата и на двете неща, които са споменати в божествените закони и постановления. Тези божествени закони и разпоредби са далеч от едната крайност - пълното отдаване на земното и забравяне на отвъдното, както и от другата крайност - отдаване само на богослужения и забравяне за земното. И

така, както човекът е длъжен да следи душата си и да я държи сметка за действията, поведението и всичко, което произлиза от нея, спазвайки словата на Всевишния Аллах: **„Който извърши добро, дори с тежест на прашинка, ще го види. И който извърши зло, дори с тежест на прашинка, ще го види.“** (ез-зелелех: 8-9), той също е длъжен да се грижи за тялото си, като се облагодетелства от храната, пиететата, дрехите, женитбата и останалите неща, които Аллах е позволил. Но това облагодетелстване трябва да бъде съобразено с разпоредбите на Всевишния Аллах и да бъде далеч от прахосничеството, вредата на което е явна за хората. Всевишният Аллах казва: **„И яжте, и пийте, ала не разхищавайте! Той не обича разхищаващите.“** (ель-Е‘араф: 31)

Нещо повече, Ислямът счита за забранено (*харам*) човек да се откаже изцяло от земния живот и позволените наслади и да се отдаде само на богослужения. Пример за това са думите на Пратеника (Аллах да го благослови и с мир да го дари), в които се казва:

„Три души дойдоха при къщите на жените на Пейгамбера (саллеллаху алейхи уе селлем) и заразпитваха за *ибадета* (богослужението) на Мухаммед (саллеллаху алейхи уе селлем). Когато бяха известени, на тях им се стори, че *ибадетът* му е много малко. Тогава си казаха: „Къде сме ние в сравнение с Пейгамбера (саллеллаху алейхи уе селлем) - на Него Аллах му е опростил и изминалите и предходните грехове!“ Единият от тях каза: „Що се отнася до мен, аз ще отслужвам по цяла нощ молитва *намаз* до края на живота си.“ Вторият каза: „Аз ще говея по цяла година и няма да има нито един ден, през който да не говея.“ Третият каза: „Аз ще страня от жените и никога няма да се жена.“ Тогава Пратеника на Аллах (саллеллаху алейхи уе селлем) дойде и каза: **„Вие ли сте казали това и това? Що се отнася до**

мен - кълна се в Аллах! - аз съм най-богобоязливият и онзи, който най-много го е страх от Аллах, сред вас, но има дни, в които говея, и дни, в които не говея, отслужвам намаз през нощта и спя, и се женя за жени. Онзи, който изостави моя суннет, той не е от мен.“ (Бухари)

13. Непрекъснато съществуване.

Имайки предвид, че Писанието на Мухаммед (Аллах да го благослови и с мир да го дари) е последното, което е низпослано от Аллах и с него се прекъсва ниспославането на други небесни писания до края на света, то непременно трябва да съдържа всички божествени учения, които да са годни за всяко време и място. Именно поради тази причина Ислямът се отличава с постоянно оцеляване и непрекъснато съществуване, което ще продължи, докато Аллах не наследи земята и не настъпи краят на света. Главната причина за това постоянно и непрекъснато съществуване се крие в това, че Аллах лично се е заел да пази тази религия от промени, изтривания и добавки, за разлика от предишните писания, които били низпослани от Аллах. И така Аллах не престава да пази Свещения Коран, който е първият източник в Исляма, от промени, добавяне на неща, които не са от него, или изтриване на знамения от него. Той е чудото, което е дарено на Пратеника Мухаммед (Аллах да го благослови и с мир да го дари) и което ще остане до края на земния живот, за разлика от предишните книги, чиято валидност е била до определено време, и само на онзи, който е вярвал в тях за определеното време, ще му се признае вярата. Що се отнася до Корана, Аллах го е отличил с това, че той ще се чете и ще свидетелства за истинността на последния Пратеник чак до края на света. Всевишният Аллах казва: „**Наистина Ние**

низпослахме Напомнянето и Ние непременно ще го пазим.“ (ель-Хиджр: 9) Напомнянето е Свещеният Коран. А Пратеника (Аллах да го благослови и с мир да го дари) казва: „**Една част от моята общност няма да престане да бъде подкрепяна с истината. На тях няма да им навредят с нищо онези, които ги отбягват и им се опълчват, докато настъпи Съдния ден.**“ (Муслим)

Това, което е описано в преданието, се забелязва явно в днешно време. Много хора от другите религии приемат Исляма, въпреки че средствата и усилията за разпространението му са нищожни, а хората и парите за борбата против него, възпирането от него и изопачаването му са неограничени от страна на враговете и мразещите го. И наред с всичко това, малцина са онези, които се отричат от Исляма, след като са станали мюсюлмани.

14. Всеобхватност.

Религията Ислям със своята всеобхватност обгръща всички сфери на живота. Тя е дошла с правила и закони, които създават идеално общество, такова за пример. Тази религия не е пропуснала нито една сфера от сферите на човешкия живот, без да ни е показала най-добрия и най-превъзходния път за нея. По този начин тя обхваща всяка една сфера - духовна и телесна, отвъдна и земна, индивидуална и колективна. Всевишният Аллах казва: „**И ти низпослахме (о, Мухаммед) Ние Книгата за разяснение на всяко нещо и с напътствие и милост, и с радостна вест за мюсюлманите.**“ (ен-Нехл: 8)

Ето така Ислямът привежда в ред връзката на раба с Господаря му, с обществото, в което живее, и със света, който го заобикаля. От нещата, които доказват

всеобхватността на тази религия, е това, че тя отделя внимание дори на най-дребните детайли от поведението на човека, които имат връзка с живота му. Пратеника (Аллах да го благослови и с мир да го дари) казва: **„Вярата е седемдесет и няколко степени, или шестдесет и няколко. Най-превъзходната от тях са думите „ля иляхе илляллах“ (няма друг бог, достоен за обожаване с искреност, освен Аллах), а най-нисшата е човек да премахне пречка от пътя... И срамежливостта е част от вярата.“** (Бухари и Муслим)

Тази всеобхватност, която притежава Ислямът, му придава отличителни черти. От тях са следните:

- Почитане на човека. Всевишният Аллах е предпочел човека пред всички други създания на тази планета и ги е подчинил да бъдат в негова ползва. Всевишният Аллах казва: **„И почетохме Ние синовете на Адам, и ги пренасяме по сушата и морето, и им даваме от богатата. И ги предпочетохме да превъзхождат повечето от онези, които сътворихме.“** (ель-Исра: 70)
- Оpozнаване. Ислямът подтиква да се поддържат и заздравяват добрите отношения в обществото, без значение от религия и раса. Той повелява добросъседство, добротворство, благосклонност и помагане в одобрените неща, в които има полза. Всевишният Аллах казва: **„О, хора, Ние ви сътворихме от един мъж и една жена, и ви сторихме народи и племена, за да се опознавате. Най-достоен измежду вас при Аллах е най-богобоязливият. Аллах е всезнаещ, сведущ.“** (ель-Худжурат: 13)
- Постигане на социална солидарност. Ислямът подтиква мюсюлманина да се интересува за положението на неговите братя и да им помага при нужда. Пратеника (Аллах да го благослови и с мир да го дари) казва: **„Примерът на**

мюсюлманите в милостта, любовта и нежността помежду им е като примера на едно тяло - когато един орган боледува, останалите му съчувстват с бодуване и температура.“ (Бухари и Муслим)

- Свобода, която се контролира от религиозни постановления и която е далеч от дивата и неконтролируема свобода. Въз основа на това, тази религиозна свобода подsigурява за всеки един:

1. Свобода на мисълта и изразяване на собствено мнение, които да бъдат съобразени с основните принципи на Исляма. Всевишният Аллах казва:

„О, вярващи, бойте се от Аллах и изричайте правдиви слова!“ (ель-Ехзаб: 70)

2. Свобода, касаеща притежаването на лична собственост и припечелването на препитание по позволен (*халал*) начин. Всевишният Аллах казва: **„За мъжете има дял от онова, което са заслужили, и за жените има дял от онова, което са заслужили.“ (ен-Ниса: 32)**

3. Свобода, касаеща науката и образованието. Пратеника (Аллах да го благослови и с мир да го дари) казва: **„Търсенето на знание е задължение за всеки мюсюлманин.“ (Ибн Мадже)**

4. Свободата да се възползва човек от всяко нещо, което Аллах е дал на тази вселена. Той казва: **„Той е, Който подчини за вас земята, затова ходете из нейните краища и яжте от Неговото препитание! Към Него е възкресението.“ (ель-Мулк: 15)**

- Постигане на цялостна сигурност, която включва:

1. Сигурност в религията. Това се постига чрез липсата на съдружаване с Аллах (*ширк*) и чрез призив към обожаването

само на Аллах. Всевишният Аллах казва: „**И се сражавайте по пътя на Аллах с онези, които се сражават с вас, и не престъпвайте! Аллах не обича престъпващите.**“ (ель-Бакара: 190)

2. Сигурност за самия човек и живота му. Всевишният Аллах казва: „**А за онзи, който умишлено убие вярващ, възмездието му е Адът, там ще пребивава вечно. Аллах му се гневи и го проклена, и за него е приготвил огромно мъчение.**“ (ен-Ниса: 83)

3. Сигурност за богатството. Всевишният Аллах казва: „**И не яжте своите имоти помежду си с измама, и не ги подхвърляйте на съдиите, за да ядете с грях от имотите на хората, знаейки!**“ (ель-Бакара: 188)

4. Спокойствие за потомството, семейството и честта. Всевишният Аллах казва: „**И не пристъпвайте към прелюбодеянието! То е непристойност и е злочест път.**“ (ель-Исра: 32)

5. Сигурност за човешкия разум от забранените сладострастия като алкохола и наркотиците. Всевишният Аллах казва: „**О, вярващи, виното, играта на късмет, кумирите и стрелите са мръсотия от делото на сатаната. Странете от нея, за да сполучите!**“ (ель- Маидех: 90)

6. Сигурност за човешките права, които Ислямът е предписал за хората, независимо от тяхното положение, за да може да настане между тях добро съжителство и сплотеност и да се постигнат религиозните ползи, чрез които ще се подреди техният земен живот. Тези права са два вида:

а) лични права - Всевишният Аллах казва: „**И служете единствено на Аллах, и нищо не съдружавайте с Него! И към родителите добрина, и към близкия, и сираците, и**

нуждаещите се, и към близкия съсед, и към далечния съсед, и към другаря редом, и към пътника, и към владенията от вашата десница! Аллах не обича горделивия, самохвалеца“ (ен-Ниса: 36)

б) обществени права - Пратеника (Аллах да го благослови и с мир да го дари) казва: „Не си завиждайте, не се мамете, не се мразете, не прекъсвайте отношенията си и не е позволено на някой от вас да продава за сметка на продажбата на друг (т.е. да развали продажбата на друг човек, за да продаде своята стока). О, раби на Аллах, бъдете братя! Мюсюлманинът е брат на мюсюлманина - не го угнетява, не го изоставя и не го презира. Богобоязънта е ето тук - и показа към гърдите си три пъти. Достатъчно зло за човека е да презира своя брат мюсюлманин. Под възбрана за всеки мюсюлманин са кръвта, богатството и честта на друг мюсюлманин.“ (Муслим)

- Милост, която обхваща всички създания. От примерите за тази милост са следните:

- милостта към хората. Пратеника (Аллах да го благослови и с мир да го дари) казва: „Милостивите ще ги помилва Аллах. Бъдете милостиви към обитателите на земята, за да бъдат милостиви към вас обитателите на небесата (меляикетата). И името *рахим* е производно от *ер-Рахим* (Всемилюстивия - едно от имената на Аллах), затова който ги поддържа, за него ще има милост, а който ги прекъсва, за него се прекъсва милостта.“ (Ахмед - сахих)

- милостта към животните. Аллах е сторил милостта към животните да бъде причина за опрощение на греховете и влизане в Дженнета. Затова Пратеника (Аллах да го благослови и с мир да го дари) казва: „Докато си вървял по пътя, един човек го обзела силна жажда. Намерил

кладенец, слезнал в него и се напил. След като се изкачил на повърхността, забелязал куче с изплезен език, което толкова силно било ожадняло, че ближело влажния пясък. Човекът си рекъл: „Навярно това куче е толкова ожадняло, колкото бях и аз до преди малко!“ Затова слязъл отново в кладенеца, свалил обувката си, напълнил я с вода, а после я захапал със зъби и така се изкачил на повърхността. Така той напоил ожаднялото куче. Аллах му се отблагодарил, като му опростил греховете. Сподвижниците попитали: „О, Пратенико на Аллах, нима и заради животните има отплата за нас?!“ Той (Аллах да го благослови и с мир да го дари) казал: „Заради всяко живо същество има отплата!“ (Бухари и Муслим)

- Свикване на съвет (*шура*). Това е нещо, което Ислямът е сторил задължение за последователите му и е отредил да бъде техен подход спрямо всяко нещо, независимо дали се касае за религията или земния живот, вътрешната или външната политика и т.н. Всевишният Аллах казва: „По милост от Аллах ти се смекчи спрямо тях. А ако беше груб, с жестоко сърце, щяха да се разотидат от теб. Извини ги и моли за опрощението им, и се съветвай с тях по делата! А решиш ли [нещо], уповавай се на Аллах! Аллах обича уповаващите се Нему.“ (Али Имран: 159)

- Равенство за всички хора по отношение на произход и начин на сътворение, независимо от пола, цвета на кожата и националността. Ислямът не прави разлика между хората, освен по богобоязън (*текуа*). Всевишният Аллах казва: „О, хора, бойте се от своя Господ, Който ви сътвори от един човек и сътвори от него съпругата му, и от двамата намножи мъже и жени. И бойте се от Аллах, с Чиего име

се умолявате един друг, и от [прекъсване на] кръвните родства! Наистина Аллах ви наблюдава.“ (ен-Ниса: 1)

- Всеобхватна справедливост в пълния смисъл на думата - към самия себе си и към останалите. Всевишният Аллах казва: „**Аллах повелява справедливост и благодетелност, и поддържане на връзките с роднините, и възбранява покварата и порицаваното, и гнета. Наставлява ви Той, за да се поучите.**“ (сура ен-Нехл: 90)

- Всеобхватен мир, който е във всяка една област. Пратеника (Аллах да го благослови и с мир да го дари) казва: „**Да ви известя ли за вярващия, онзи, от когото хората са спокойни за живота и богатството си. Мюсюлманин е онзи, от чиито език и ръка хората са в мир, а воюващ е онзи, който воюва с душата си, за да я покори на Аллах. А преселник е онзи, който е напуснал греховете си.**“ (ес-Сахихах: 159)

- Подтикване към трудолюбие и припечелване на препитание по позволен начин. Пратеника (Аллах да го благослови и с мир да го дари) казва: „**Да вземе един от вас въжето си, да донесе на собствения си гръб наръч дърва, след това да ги продаде и Аллах да го опази от унижението на просията е по-добро за него от това да иска от хората. Те или ще му дадат или ще го отпратят.**“ (Бухари)

- Хигиена. Ученията на Исляма подтикват човека и му повеляват да се придържа към нея чрез различни начини на поведение. От тези начини на поведение са следните:

- Почистване на устата и зъбите след хранене и поддържането им чисти по всяко време. Затова Ислямът повелява да се използва *мисвак*. Пратеника (Аллах да го благослови и с мир да го дари) казва: „**Ако не се страхувах, че ще затрудня моята общност, щях да им заповядам да**

почистват зъбите си с мисвак преди всяка молитва намаз.“ (Муслим)

- Почистване и премахване на всяко нещо, което задържа микроби и мръсотии. Пратеника (Аллах да го благослови и с мир да го дари) казва: „**От природно заложените у човека неща са пет: обрязването, почистването на срамните части и подмишниците от косми, скъсяването на мустаците и рязането на ноктите.**“ (Бухари и Муслим)

- Почистване от нещата, които излизат от половия орган, както и от изпражненията. Селман (Аллах да е доволен от него) казва: „**Пратеника на Аллах (Аллах да го благослови и с мир да го дари) ни забрани да се обръщаме по посока къбле (към Кяабе в Мекка), когато отиваме по голяма или малка нужда; да се почистваме след нужда с дясната ръка; да се почистваме с по-малко от три камъка и да се почистваме с изпражненията на животните и с кости.**“ (Муслим)

- Придържане към прилично и чисто облекло и приятна миризма. Всевишният Аллах казва: „**О, синове на Адам, обличайте се подходящо при всяка молитва!**“ (ель-Е‘араф: 31)

• Чистота, която е задължителна при не малка част от богослуженията. Тя е два вида:

1) Телесна чистота - почистване на тялото от мръсотии и нечистотии. Наличието на този вид чистота е задължително, за да бъдат приети една част от богослуженията. Например обредното измиване *абдест* е от задължителните неща, които се извършват преди молитвата намаз, за да бъде тя приета и правилна. А тази молитва се изпълнява от мюсюлманина пет пъти в денонощието. Пратеника (Аллах да го благослови и с мир да го дари) казва: „**Не се приема молитвата намаз без абдест и не се приема милостиня**

садака от открадната плячка.“ (Муслим) По същия начин човек, който е станал *джунуб*², е задължен да извърши изкъпването *гусул*³. Всевишният Аллах казва: **„И ако сте омърсени, почистете се;“** (ель-Маидех: 6) Това изкъпване *гусул* е суннет – препоръчително да се извършва в определени дни, като петък, преди байрямската молитва, при извършване на хадж и/или умра и др.

2) Душевна чистота - това означава пречистване на душата от:

- съдружаване с Аллах (*ширк*). Всевишният Аллах казва: **„И обожавайте единствено Аллах, и нищо не съдружавайте с Него!“** (ен-Ниса: 36)

- показност. Всевишният Аллах казва: **„Горко на отслужващите молитва, които своята молитва [съзнателно] пренебрегват, които лицемерят, а отказват дори дребните услуги!“** (ель-Ма‘ун: 4-7)

- себелюбие. Всевишният Аллах казва: **„И не криви лице пред хората, и не върви по земята с високомерие! Аллах не обича никой горделивец, самохвалец.“** (Люкман: 18)

- високомерие и горделивост. Пратеника (Аллах да го благослови и с мир да го дари) казва: **„Няма да влезе в Дженнета човек, който има в сърцето си високомерие, дори колкото прашинка.“** Един човек каза: „О, Пратенико

² *Джунуб* - състояние, при което на човека е забранено да извършва определени богослужения, докато не направи *гусул*, като например състоянието след полов контакт, семеотделяне и приключване на месечния цикъл и следродилното течение при жените.

³ *Гусул* - измиване на устата, носа и цялото тяло, като от примера на Пратеника (Аллах да го благослови и с мир да го дари) е преди това да се измият добре срамните части и да се вземе *абдест*.

на Аллах, наистина човек обича дрехите и обувките му да бъдат красиви.“ Той отговорил: „Аллах е красив и обича красотата. Високомерието е нещо, което кара човекът да отхвърли истината и да бъде презрян от хората.“ (Муслим)

15. Прекрасен нрав.

Ислямът е религия на морала и прекрасното поведение. Пратеника (Аллах да го благослови и с мир да го дари) казва: „**Наистина аз съм изпратен, за да изградя напълно доброто поведение.**“ (Ахмед - сахих)

Няма добро поведение, което да не се съдържа в Исляма и той да не подтиква последователите си да се придържат към него. И противоположното на това, няма поведение, което да е лошо, и Ислямът да не го е забранил и да не е подтикнал последователите си да странят от него. Ислямът пояснява ясният път, който трябва да следва мюсюлманина при неговите взаимоотношения с обществото и с всички хора. Ето затова Пратеника (Аллах да го благослови и с мир да го дари) казва:

“Знаете ли кой е истински фалирал?” Сподвижниците рекли: “Фалирал е онзи, който е останал без нито един дирхам (парична единица) и без никакви вещи.” Пратеника (Аллах да го благослови и с мир да го дари) казал: “Фалирал от моята общност (*умма*) е онзи, който ще дойде в Деня на Равносметката с извършени (правилно) молитви намаз, говееене и зекят, но през живота си е наранил друг човек, злословил е за някого, пролял е кръв (убил е без причина) и е бил (невинен) човек. И така ще бъдат отнети добрините на този човек и ще бъдат дадени на тези хора. А ако добрините му се

изчерпат преди да се е издължил, тогава ще бъдат взети греховете на тези хора и ще бъдат хвърлени върху него. След това той ще бъде хвърлен в Огъня.” (Муслим)

Ето чрез този подход Ислямът цели да създаде състрадателно общество, което да се основава на взаимна обич и подпомагане. Ислямът е религия на морала и добрите обноси с Аллах, с Неговите пратеници и с всички хора в пълния смисъл на думата. Това се пояснява ясно в следните слова на Всевишния Аллах:

„О, вярващи, едни мъже от вас да не се присмиват на други! Може да са по-добри от тях. Нито жени на жени... Може да са по-добри от тях. И не се хулете, и не се назовавайте с оскърбителни прякори! Колко лошо е името *нечестивост* подир вярата! А които не се покаят - тези са угнетителите. О, вярващи, много странете от подозрението! Понякога подозрението е грях. И не се дебнете, и не злословете един за друг! Нима на някого от вас ще се хареса да яде плътта на мъртвия си брат? Вие се отвращавате от това. И бойте се от Аллах! Аллах е приемащ покаянието, милосърден. (ель-Худжурат: 8)

Ислямът като цяло е религия на спокойствието и сигурността в пълния смисъл на думата. Спокойствие, което касае самия мюсюлманин и всички хора около него. Всевишният Аллах казва:

„ Аллах ви повелява да връщате поверените имущества на техните собственици и когато съдите между хората, да съдите със справедливост. Как прекрасно е това, с което Аллах ви наставлява! Аллах е всечуващ, всезрящ.“ (ен-Ниса: 58)

И така, Ислямът е религия на:

- справедливостта. Всевишният Аллах казва: **„О, вярващи, бойте се от Аллах и бъдете с правдивите!“** (ен-Ниса: 119)

- изпълнителността. Всевишният Аллах казва: **„О, вярващи, изпълнявайте обетите! Разрешено ви е всяко животно от добитъка освен онова, за което ви бъде прочетено, без да ви е разрешен ловът, когато сте на поклонение. Аллах отсъжда каквото поиска.“** (ель-Маидех: 1)

- добротата и нежността. Пратеника (Аллах да го благослови и с мир да го дари) казва:

„Без съмнение, когато нежността се намира в дадено нещо, тя го разкрсява, и когато тя липсва в дадено нещо, то бива опорочено.“ (Муслим)

- обичта и сплотеността. Пратеника (Аллах да го благослови и с мир да го дари) казва:

„Никой от вас не е повярвал истински, докато не заобича за неговия брат онова, което обича за себе си.“ (Бухари и Муслим)

Всички тези добродетели като морал и поведение са разпространени от Исляма във всяко общество посредством следните неща:

1. Повеляване на одобреното и възбраняване на порицаното. Всевишният Аллах казва:

„Вие сте най-добрата общност, изведена за хората. Повелявайте одобряваното и възбранявайте порицаното, и вярвайте в Аллах. А ако и хората на Писанието бяха повярвали, щеше да е най-хубаво за тях. Сред тях има и вярващи, но нечестивците са повече.“ (Али Имран: 110)

2. Поучението и искреното наставление за истината.
Всевишният Аллах казва:

„Кълна се в следобед - човекът е в загуба, освен онези, които вярват и вършат праведни дела, и взаимно се наставляват за истината, и взаимно се наставляват за търпението.“ (ель-Аср: 1-3)

Скъпи читателю,

Следването и прилагането на религията Ислям е божествен дар, затова не може да я прилага и следва човек, който Аллах не е улеснил и дарил със сполука за това. А ти се постарай да бъдеш от онези, които са заслужили сполуката на Аллах и Той ги е улеснил да се възползват от тази истинска религия и да я спазват и прилагат по правилния начин. Без съмнение тази религия е единствената, която е одобрена от Аллах, а Той не приема друга, освен нея, затова не се задоволявай само с прилагането и следването ѝ, а бъди от хората, които призовават останалите към нея. След като ти станеш мюсюлманин е редно да призоваваш хората и да оповестяваш Исляма на онези, които не го познават, като им го представяш в правилния образ, който може би е далеч от техните погрешни представи. Пратеника (Аллах да го благослови и с мир да го дари) казва: **„Предавайте от мен, дори да е само едно знамение.“** (Бухари)

Моето виждане е, че това, което се споменава в тази малка книжка от характерните черти на Исляма е достатъчно, за да раздвижи твоето природно заложено качество на единобожие и ти да опознаеш тази религия, и да премахнеш черупката, с която са те увидели заблуждаващите медии. Те не представят Исляма в истинския му образ, а го представят като отмъстителна, изостанала в развитието си терористична религия. Но всъщност тази религия се разграничава от делата на една част от мюсюлманите, които не познават Исляма и стават причина да се отдръпнат и настроят срещу него немюсюлманите.

Искрено моля Аллах да освети твоето прозрение, да ти покаже истината като истина и да те направи да бъдеш от

последователите ѝ; да ти покаже заблудата като заблуда и да те улесни да страниш от нея.

Радостна вест

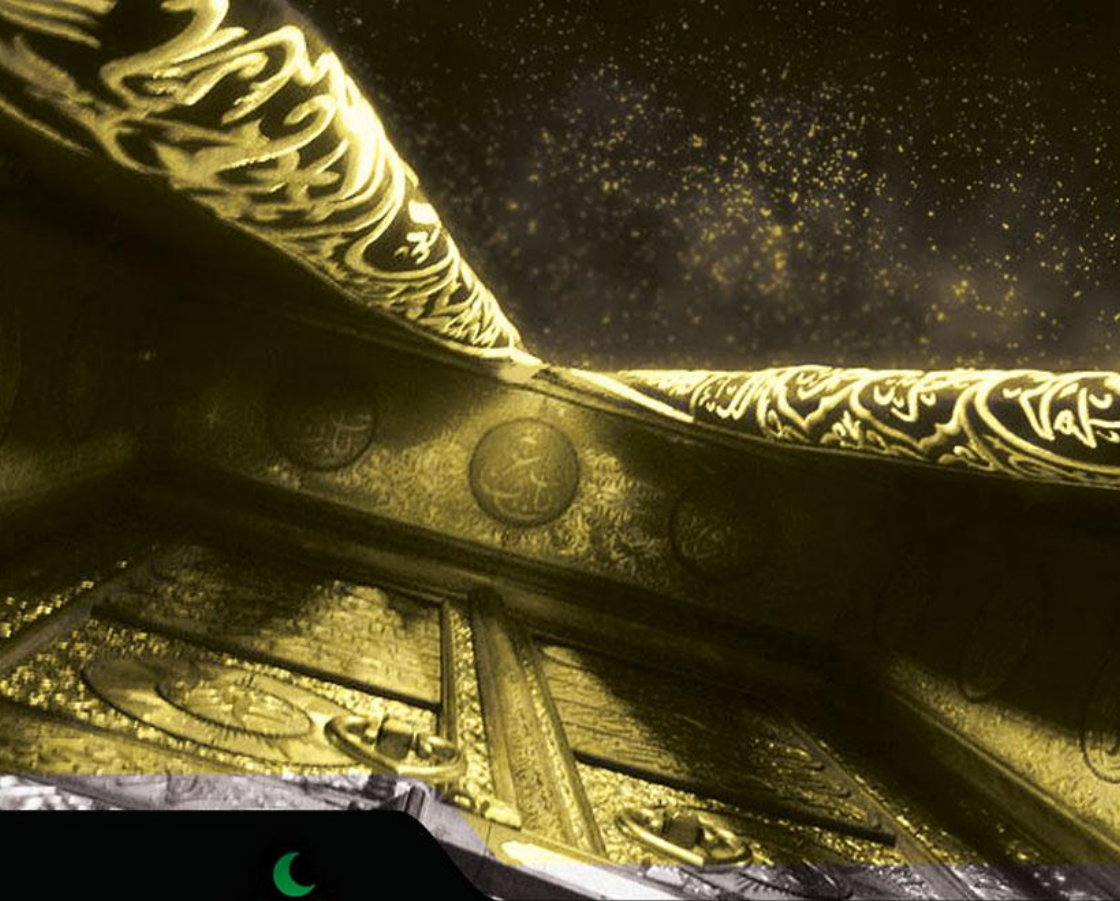
Уважаеми читателю, от добродетелите на Исляма е, че когато немюсюлманин приеме Исляма, за него има двойна награда, поради факта, че е повярвал в пратеника, който е зачитал преди и след това е признал и последния от пратениците Мухаммед (Аллах да го благослови и с мир да го дари). С това ни известява Всевишният Аллах, казвайки: **„Онези, на които дадохме Писанието преди това, вярват в него. И когато им бъде четен, казват: “Вярваме в него. Той е истината от нашия Господ. Ние бяхме отдадени на Аллах и преди това.” Тези ще бъдат възнаградени два пъти, защото са търпеливи и отвърщат на злината с добрина, и от онова, което сме им дали за препитание, раздават.“** (ель-Касас: 52-54)

Приеми от мен още една радостна вест - Аллах изтрива всички изминали грехове на човека, който е приел Исляма, независимо колко и какви са били. Пратеника (Аллах да го благослови и с мир да го дари) казва:

„Ислямът разрушава всичко, което е било преди него...“ Ето и още една радостна вест - на онзи, който приеме Исляма, Аллах му заменя злините с добрини и това е от Неговата благодат - дава я на когото пожелае. Той казва: **„И които не зоват друг бог заедно с Аллах, и не отнемат живот Аллах е възбранил това, освен по право, и не прелюбодействат. А който върши това, ще срещне възмездие. В Деня на възкресението ще бъде удвоено за него мъчението, в което унизен ще пребивава вечно, освен онзи, който се е покаял и повярвал, и вършил праведни дела. На такива Аллах ще подмени злините с добрини. Аллах е опрощаващ, милосърден.“** (ель-Фуркан: 68-70)

Това е една прекрасна възможност за онзи, който желае да се възползва, затова не отлагай покаянието си! Умен е онзи, който държи сметка на душата си и се подготвя за онова, което е след смъртта, а глупав е онзи, който се подчини на душевните страсти и се надява единствено на милостта на Аллах.

И нека мирът и благословът да бъдат над пейгамбера Мухаммед, над неговите семейство и сподвижници! Слава на Аллах - Господаря на световете!

ISLAMILAND

GROW GOODNESS BY YOUR HAND

EXPLORE ISLAM IN ALL LANGUAGES

WWW.ISLAMLAND.COM